

Περί ιστορικότητας του Ιησού (ξανά)

Ο Ιησούς ως ιστορικό πρόσωπο Β'

Το θέμα της ιστορικότητας του Ιησού, είναι κάτι που πονάει ιδιαίτερα τους απολογητές και κατά καιρούς εμφανίζονται σχετικές δημοσιεύσεις υπογεγραμμένες από “επιστήμονες”, ελπίζοντας με αυτόν τον τρόπο να περιορίζουν τις δεδομένες διαρροές. Όλες οι δημοσιεύσεις αυτές ανακυκλώνουν τα ίδια και τα ίδια, άλλες κάποιες είναι πιο εφευρετικές. Μια τέτοια δημοσίευση θα δούμε σήμερα που είναι υπογεγραμμένη από τον Κωνσταντίνο Σχοινοχωρίτη, και που περιλαμβάνει περισσότερα στοιχεία από την προηγούμενη αντίστοιχη.

Ο κος Σχοινοχωρίτης είναι επίσης επιστήμων: ιστορικός, αρχειονόμος-βιβλιοθηκονόμος και υποψήφιος διδάκτωρ και θα δούμε αν η επιστημονική του κατάρτιση ήταν επαρκής τελικά για μια τεκμηριωμένη ιστορική τοποθέτηση όπως προβάλλει.

Ο Ιησούς δεν ήταν εξ αρχής κάποιο σημαίνον ιστορικό πρόσωπο, αλλά ένας ηγέτης μιας ομάδας ανθρώπων που κατοικούσαν σε μία από τις μικρότερες και ασήμαντες επαρχίες και λόγω της ταπείνωσής του δε συγκέντρωσε πάνω του όσο ζούσε «δημοσιότητα». Όμως, την ιστορικότητα του Ιησού δεν την αμφισβητούν ούτε οι άθεοι.

Η ιστορία δεν ασχολείται μόνο με ιστορικά πρόσωπα, δηλαδή που να προέρχονται από σημαντικό και επώνυμο περιβάλλον. Αντίθετα έχουμε πληθώρα προσώπων για

τα οποία η ιστορία ασχολήθηκε πολύ ή λίγο, που δεν ήταν εξ αρχής σημαίνοντα όπως για παράδειγμα ο Σπάρτακος, με τον οποίον η ιστορία ασχολήθηκε πολύ, ή ο Ιησούς του 63 κ.χ. που προφήτευε την πτώση της Ιερουσαλήμ και η δράση του αναφέρεται με λίγες φράσεις στον Ιώσηπο μόνον. Ειδικά στον Ιώσηπο αναφέρεται η δράση αρκετών μεσσιών της περιοχής μη σημαινόντων φυσικά, και τα προβλήματα που δημιούργησαν μέχρι να γίνει η Καταστροφή, μάλιστα συνέτειναν σε αυτή.

Από την άλλη μεριά τα ίδια τα Ευαγγέλια παρουσιάζουν τον Ιησού ως γνωστό ομιλητή που τον άκουσαν ή ήρθαν σε επαφή μαζί του, χιλιάδες ανθρώπων από την Ιουδαία μέχρι και την Συρία:

καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, καὶ δαιμονιζομένους, καὶ σεληνιαζομένους, καὶ παραλυτικούς· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς. 25 καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου. (Κατὰ Ματθαῖον 4.24)

ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, (Κατὰ Λουκᾶν 6.17)

Επίσης σε πολλές άλλες περιπτώσεις αναφέρεται πλήθος ανθρώπων, κάποιων επωνύμων, να αλληλεπιδρά μαζί του, είτε θετικά είτε αρνητικά, όπως στο πλήρες σενάριο της Σταύρωσης. Ειδικά στο *Κατὰ Λουκᾶν* που οι απολογητές συχνά το παρουσιάζουν σαν το πιο ιστορικό κείμενο, η λέξη λαός αναφέρεται 31 φορές.

Αυτό σημαίνει ότι τα *Ευαγγέλια* είναι αναξιόπιστα, και δεν υπάρχει άλλη ιστορική καταγραφή ενός τέτοιου ιδιαίτερου φαινομένου και ενός σημαντικού κινήματος όπως θέλει να παρουσιαστεί σε αυτά ο απολογητής να μας λέει έμμεσα τώρα, ελλείψει απτών στοιχείων όπως θα αποδειχθεί και στη συνέχεια, ότι εντάξει δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο.

Τώρα για την Ιουδαία και του Εβραίου, όχι δεν ήταν στα έσχατα του κόσμου, το αντίθετο, οι διαμάχες μετά τον θάνατο του Ηρώδη, οι συνεχείς επαναλαμβανόμενες προσπάθειες για επανάσταση, και η ιδιαιτερότητα της

θρησκείας τους να μην προσκυνούν, ούτε να εμφανίζονται καν τα σύμβολα του αυτοκράτορα και να μην θυσιάζουν για τον αυτοκράτορα, τους είχαν φέρει αρκετές φορές στο επίκεντρο.

Ο Ιώσηπος και ο Φίλων ο Αλεξανδρεύς βρίσκονται στην ίδια περιοχή ή κοντά της και είναι ενήμεροι και μας πληροφορούν για τα θρησκευτικά ρεύματα των Εβραίων και ειδικά ο Φίλων είχε την ίδια θρησκευτική φιλοσοφία με τους χριστιανούς, αλλά και οι δύο αγνοούν πλήρως την ύπαρξη και την δράση τους κάτι ιδιαίτερα περίεργο.

Ο κος Σχοινοχωρίτης ως επιστήμονας, θα ήξερε επίσης, ότι η αλήθεια σε κάτι, δεν στηρίζεται στην πίστη σε αυτό ή μη, εχθρών και φίλων του, αλλά σε στοιχεία και αποδείξεις. Το αν κάποιοι άθεοι ισχυρίζονται ότι μπορεί να ήταν ιστορικό πρόσωπο ο Ιησούς, δεν του δίνει αυτόματα εχέγγυα ιστορικότητας. Απλά ισχύει η άποψη του Mark Twain **«Είναι πιο εύκολο να εξαπατήσεις τους ανθρώπους παρά να τους πείσεις ότι έχουν εξαπατηθεί»** και επιπλέον όπως πάντα, ισχύει ο νόμος του ισχυρού. **Αυτός που είχε για αιώνες το μονοπώλιο της εξουσίας, της γνώσης και της πληροφόρησης βλέποντας να χάνει στην ουσία, φέρνει σαν στοιχείο το πλήθος των μέχρι τώρα εξαπατημένων από αυτόν και τις ελλείψεις αντίδρασης, σαν σημαντικό στοιχείο και απόδειξη.**

Στην ίδια λογική είναι και η συνέχεια:

Οι όποιες αμφιβολίες υπήρξαν ή υπάρχουν περί της ιστορικής υπάρξεως του Ιησού εμφανίστηκαν μετά τον 17^ο αιώνα μ.Χ. Η αναζήτηση για το ιστορικό πρόσωπο του Ιησού ξεκινά διακόσια χρόνια πριν, όταν στα τέλη του 18^{ου} αιώνα μερικοί Ευρωπαίοι διαφωτιστές και διανοούμενοι άρχισαν να εφαρμόζουν τη φιλολογική και ιστορική κριτική στα βιβλία της Καινής Διαθήκης. Επομένως, εάν ο Ιησούς δεν υπήρξε σαν ιστορική προσωπικότητα, τότε τί συνέβη και το θυμήθηκαν μερικοί μετά από 17 αιώνες?

Πράγματι, ο Διαφωτισμός είναι αυτός που ξεκίνησε την κριτική, η οποία **ήταν απαγορευμένη** σε όλο το προηγούμενο διάστημα. Είναι ακριβώς το ίδιο επιχείρημα: **Δεν τολμούσατε να μιλήσετε τόσοι αιώνες γιατί θα πηγαίνατε στην πυρά, τί πάθατε ξαφνικά τώρα που δεν κινδυνεύετε με την πυρά και αμφισβητείτε κάτι που θεωρείτο ως δεδομένο για τόσοι αιώνες κι`έναν ολόκληρο Μεσαίωνα ;** Το ερώτημα προς τον κο Σχοινοχωρίτη και τους

αντίστοιχους απολογητές είναι: Θέλουν να βγούμε από τον Μεσαίωνα; Την απάντηση την δίνουν στα έργα τους.

Κοιτίδα των αμφιβολιών αυτών και της αμφισβήτησης για την ιστορική ύπαρξη του Ιησού Χριστού φαίνεται ότι ήταν οι λιγοστές αναφορές - πληροφορίες ή ιστορικές πηγές που υπάρχουν περί του Ιησού. Θα δούμε στη συνέχεια ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει και καταρρίπτεται επιστημονικά και ιστορικά. Να σημειωθεί ότι υπάρχουν πολλά ιστορικά πρόσωπα, τα οποία έχουν σαφώς λιγότερες πηγές, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Σωκράτης που δεν άφησε ο ίδιος γραπτά έργα αλλά οι μαθητές του, ο Πυθαγόρας κ.α., και παρά τούτα είναι εκτός αμφισβήτησης.

Το πόσο “επιστημονικά και ιστορικά” είναι τα στοιχεία θα το δούμε παρακάτω, θα σχολιάσω όμως το γνωστό επιχείρημα που προσπαθεί να μπερδέψει αυτούς που δεν πρόκειται να ψάξουν και θέλουν εύκολες απαντήσεις. Ο Richard Carrier, στο βιβλίο του που κυκλοφόρησε τελευταία στα ελληνικά, *Ιησούς - Τι πραγματικά πίστευαν οι πρώτοι χριστιανοί*, απαντάει σε αυτή ακριβώς την δήθεν αμφισβήτηση και έχει μία πλήρη συλλογή στο 5^ο κεφάλαιο, με το πλήθος και την ακρίβεια των πληροφοριών που έχουμε για αρκετά ιστορικά πρόσωπα, όπως του Σωκράτη (σ. 137-140), του Ιουλίου Καίσαρος (141-143), του Τιβέριου Καίσαρος (144-147), του Μεγάλου Αλεξάνδρου (148-153), του Ποντίου Πιλάτου (154-157), του Καλιγούλα (158-161), του Αννίβα (162-167), και του Σπάρτακου (168-175) και στην συνέχεια συγκρίνει τις μηδαμινές ιστορικές πληροφορίες (κάποιες θα τις δούμε στη συνέχεια) και τις στρατευμένες χριστιανικές των Ευαγγελίων, για να δείξει την τεράστια διαφορά ποιότητας και ουσίας ως προς την ιστορικότητα. Στο επόμενο κεφάλαιο το 6^ο, ο Carrier αντιπαραθέτει τις πληροφορίες που έχουμε για τον Ιησού, που συγκρίνονται πολύ πιο εύκολα και άνετα με αντίστοιχες μυθολογικές αναφορές που έχουμε για μυθικά πρόσωπα, όπως ο Ρωμύλος, ο Ηρακλής, ο Βάκχος, ο Όσιρις, ο Ζάλμοξις, ο Ασκληπιός, ο Βαάλ, ο Άδωνις και πολλούς άλλους, όπως και με τις μυθικές πληροφορίες που έχουμε ακόμα και για ιστορικά πρόσωπα σαν τον Μέγα Αλέξανδρο.

Σχετική δημοσίευση: το κοινότυπο του κλασικού ήρωα των μύθων, στο Χριστούγεννα - Ηλιούγεννα, στο οποίο φαίνεται ο χριστιανικός μύθος να έχει τα καλύτερα αποτελέσματα.

Αξίζει να σημειωθεί ιδιαιτέρως ότι το 70 μ.Χ. οι Ρωμαίοι εισέβαλαν και

κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ και το μεγαλύτερο μέρος του Ισραήλ γενικότερα. Είναι πιθανόν πολλά από τα ιστορικά στοιχεία της ύπαρξης του Ιησού να καταστράφηκαν και επιπλέον πολλοί αυτόπτες μάρτυρες του Ιησού θα πρέπει να σκοτώθηκαν, με συνέπεια ο αριθμός των επιζώντων που θα μπορούσαν να ομολογήσουν για τον Ιησού να περιορίστηκε σημαντικά.

Πράγματι, αξίζει να θυμόμαστε πάντα αυτή την καταστροφή, γιατί αυτή είναι και η αιτία της ενδυνάμωσης της νέας θρησκείας και της διάκρισής της από τον Ιουδαϊσμό. Μόνο που το επιχείρημα αυτό είναι πρακτικά αντίστροφο.

Πρώτον, από το θεωρούμενο έτος 33, έως το 70 κ.χ. είναι πάνω από μια γενιά, μέσα από την οποία θα μπορούσαμε άνετα να είχαμε κάποια ιστορικά στοιχεία και πληροφορίες για ένα τόσο σημαντικό ρεύμα και πρόσωπο, κάτι που δεν συμβαίνει.

Έπειτα αντίστοιχα για τους ίδιους τους Εβραίους δημιουργεί εύκολα μια ασάφεια για γεγονότα της προηγούμενης εποχής από την Καταστροφή, που θολώνει τις μνήμες και ο οποιοσδήποτε μεταγενέστερος ισχυρισμός που θυμίζει και κάτι από αυτήν και μάλιστα τουλάχιστον μια γενιά πριν, να μην φαίνεται παρατραβηγμένος και στα Ευαγγέλια οι πληροφορίες είναι τέτοιας μορφής.

Είναι προφανές ότι η Καταστροφή ήταν ένα σημείο καμπής. Πως μπορούσαν να δικαιολογήσουν οι Εβραίοι την στάση του Γιαχβέ στον αγαπημένο του λαό, όταν αυτός καταστρέφεται; Κάποιοι (οι φαρισαίοι) θεώρησαν ότι ήταν άλλη μια δοκιμασία, κάποιοι (οι μετέπειτα χριστιανοί) ότι το μήνυμα άλλαξε με την καταστροφή του μοναδικού τους ναού και έπρεπε από εθνικιστικό να γίνει ποιο εσωτερικό, να βάλουν τον ναό μέσα τους, αναδεικνύοντας μια νέα θεολογία, στα χνάρια εσσαϊκών ή άλλων αιρέσεων, ερμηνεύοντας διαφορετικά τις Γραφές τους, κατηγορώντας τους άλλους ότι δεν τις καταλαβαίνουν σωστά. Ο Χριστός ήρθε, αλλά δεν τον κατάλαβαν και τον σταύρωσαν, ποιος ήταν όμως από όλους αυτούς τους δεκάδες χριστούς που είχαν εμφανιστεί ήδη; δεν έχει σημασία, τα σενάρια των Ευαγγελίων θυμίζουν κάτι από τον κάθε ένα σχεδόν από αυτούς.

Μην ξεχνάμε ότι το πρώτο ευαγγέλιο, το *Κατά Μάρκον*, γράφηκε μάλλον στη Ρώμη, μετά την Καταστροφή και δεν είχε καμία σχέση με την γεωγραφία και την κατάσταση της Ιουδαίας. Τα επόμενα το αντιγράφουν και το διορθώνουν ή το διαφοροποιούν προσθέτοντας και άλλα σενάρια.

Υπάρχει ένα πλήθος στοιχείων υπέρ της ιστορικής ύπαρξης του Ιησού Χριστού,

τόσο στην κοσμική όσο και στην εκκλησιαστική ιστορία. Η Καινή Διαθήκη είναι η κύρια πηγή των αποδείξεων για την ύπαρξη του Ιησού Χριστού, αφού περιλαμβάνει εκατοντάδες αναφορές για το πρόσωπο του.

Είναι προφανές ότι η επιστημοσύνη του συντάκτη επηρεάζεται άμεσα από την πίστη του. Η δήλωση αυτή είναι της αντίστοιχης βαρύτητας με το να λέμε ότι η ελληνική μυθολογία, όπως μας είναι γνωστή από την Θεογονία του Ησιόδου, τα Έπη του Ομήρου, έχοντας χιλιάδες αναφορές και στοιχεία για τους δώδεκα θεούς, είναι η « κύρια πηγή αποδείξεων για την ύπαρξή τους ». Έλεος.

Όσον αφορά τα ιστορικά στοιχεία, έχουμε γραπτά κείμενα που συγγράφηκαν εντός 200 χρόνων από τότε που έλαβαν χώρα τα ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με τη ζωή, τη δράση και το έργο του Ιησού Χριστού στην Ιουδαία και τη Γαλιλαία, τα οποία θεωρούνται ιδιαίτερα αξιόπιστα στοιχεία, όπως π.χ. οι περισσότερες από τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου που συγγράφηκαν από τον ίδιο στα μέσα του 1^{ου} αιώνα μ.Χ. (λιγότερο από 40 χρόνια μετά το θάνατο του Ιησού), τα τέσσερα ευαγγέλια των Μάρκου, Ματθαίου, Ιωάννη και Λουκά κ.α.

Τα γραπτά της χριστιανικής γραμματείας, όλα όσα ξέρουμε, εκτός από τις επτά αυθεντικές όπως θεωρούνται επιστολές του Παύλου, είναι μεταγενέστερα, ειδικά τα Ευαγγέλια μεταγενέστερα της Καταστροφής και δείχνουν κάτι διαφορετικό από αυτά που έλεγε ο Παύλος. Ο ίδιος ο Παύλος, ο πρώτος που γράφει για τον χριστιανισμό, δεν αναφέρει κανένα ιστορικό στοιχείο για τον Ιησού, θα μπορούσαμε άνετα να πούμε, πίστευε σε έναν πνευματικό Ιησού, γεννημένο από γυναίκα, που κρεμάστηκε σε ξύλο ως αντίλυτρο για την αμαρτία του Αδάμ και τελικά αναστήθηκε σε τρεις μέρες, χωρίς ιστορική παρουσία, χωρίς να εξηγεί που, πότε από ποιους, πως και με ποία αφορμή, και η επικοινωνία μαζί του γινόταν μέσω οραμάτων, οι δε άλλοι ευαγγελιστές (ποτέ δεν τους αναφέρει ως μαθητές) σε τίποτα δεν ξεκαθαρίζεται ότι είδαν ιστορικά τον Ιησού, ούτε ο ίδιος ζήτησε να μάθει περισσότερες πληροφορίες όταν τους συνάντησε. **Και μόνο το τελευταίο αυτό είναι εξωφρενικό. Αν οι Ευαγγελιστές είχαν γνωρίσει πραγματικά τον Ιησού θα είχαν χιλιάδες πράγματα να πουν για την επίγεια δράση του και από τον Παύλο θα περιμέναμε να απαιτήσει να μάθει περισσότερα.**

Αυτό δείχνει ότι η πνευματική πίστη του Παύλου και των υπολοίπων ευαγγελιστών

ιστορήθηκε εκ των υστέρων από τα *Ευαγγέλια*, που είναι ιδιαίτερα αναξιόπιστα όπως έχουμε δείξει εδώ σε πάρα πολλές δημοσιεύσεις, είναι ανώνυμα, δεν ξέρουμε τους συγγραφείς και τις πηγές τους, αλλά σίγουρα προέρχονται μέσα από την ίδια την χριστιανική κοινότητα, αναφέρουν και δημιουργούν ιστορία σε αυτό που ήδη πίστευαν. Τέλος έχουν υποστεί χιλιάδες αλλαγές προσθήκες και διαστροφές, προσθέτοντας και αλλάζοντας νόημα ακόμα και σε θεολογικά θέματα, κάτι που διαπίστωσε πολύ νωρίς ο Κέλσος, αποδέχθηκε ο Ωριγένης (σε άλλο κείμενο και όχι στην απάντησή του στον Κέλσο) και το έχουμε επίσης τεκμηριώσει με τα αρχαιότερα αντίγραφα των *Ευαγγελίων* που έχουμε. Να σημειώσουμε ότι γνωρίζουμε τις προσθήκες και αλλαγές που έγιναν από τον τέταρτο αιώνα και μετά. Ο Κέλσος που έγραψε στο τέλος του δεύτερου αιώνα (Εποχή του Ειρηναίου που μαθαίνουμε για την ύπαρξη των τεσσάρων Ευαγγελίων) είχε ήδη διαπιστώσει σωρεία αλλαγών και παραχαράξεων στα Ευαγγέλια, με σκοπό να αποφεύγουν τη λογική κριτική.

Η ταυτόχρονη έκδοση δεκάδων ακόμα ευαγγελίων και κειμένων ίδιας και χειρότερης λογικής και ακρίβειας, που αργότερα θεωρήθηκαν αιρετικά και απόκρυφα, επίσης κάτι μας δείχνει. Οι δεκάδες διαφορετικές απόψεις για το ποιος ή τι ήταν ο Χριστός, το ίδιο. Μπορείτε να διαβάσετε σχετικά:

Τι πίστευαν οι πρώτοι χριστιανοί;

Κατάλογος κειμένων της πρωτοχριστιανικής γραμματείας (και το ελληνικό κείμενο, όπου έχει βρεθεί)

Ιερές παραχαράξεις

Το «Κατά Μάρκον» στον Σιναϊτικό Κώδικα και σύγκριση με το μεταγενέστερο και επίσημο κείμενο των «Γραφών»

Ως προς τις θεωρούμενες ιστορικές πληροφορίες, αξίζει να δούμε τον κατάλογο 126 ιστορικών ή λογίων της εποχής από τον πρώτο έως τον τρίτο αιώνα, που υπάρχει σε αυτή τη σελίδα, και από τους οποίους ή έστω κάποιους από αυτούς θα περιμέναμε να υπήρχαν κάποια στοιχεία, εκτός από τις πενιχρές περιπτώσεις της συνέχειας που θα δούμε αμέσως. Μόνο που φαίνεται να αγνοούν πλήρως την έλευση ενός θεανθρώπου και τα θαυμαστά που έκανε στην Παλαιστίνη μπροστά σε τόσο κόσμο όπως ισχυρίζονται τα Ευαγγέλια, για να μας δώσουν κάποιες πληροφορίες.

Πρώτη πηγή: Κορνήλιος Τάκιτος (Ρωμαίος ιστορικός, β΄ μισό του 1^{ου} μ.Χ. - α΄ μισό του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα)

.....

Από τη μαρτυρία αυτή του Κορνήλιου Τάκιτου προκύπτουν τα εξής στοιχεία: (α). Δίνεται συγκεκριμένος χρόνος και τόπος δράσεως, δηλαδή «επί Τιβερίου βασιλέως και διοικητού της Ιουδαίας Ποντίου Πιλάτου», (β). πιστοποιείται η ύπαρξη του Ιησού Χριστού και μιλάει για τον θάνατό του ως «κακοποιού» από τον Πιλάτο και (γ). μιλά για τον Ιησού με απλότητα χωρίς να φαίνεται ότι αμφισβητεί την ύπαρξή του.

Ο Κορνήλιος Τάκιτος, παρόλο που ήταν αντίθετος στον Χριστιανισμό, δεν αμφισβητεί ούτε ότι υπήρξε ο Χριστός ούτε ότι ο Χριστιανισμός εξαπλώθηκε παρά τους διωγμούς που υπέστη. Εάν είχε την οποιαδήποτε αμφιβολία, με κάποιο τρόπο θα κατάγραφε αυτήν στο έργο του.

Η αναφορά αυτή που γράφηκε στην περίοδο 115-120 κ.χ., δηλαδή δύο με τρεις γενιές μετά τα αναφερόμενα γεγονότα, θα μπορούσε να είχε κάποια ένδειξη ιστορικότητας, αν τα στοιχεία αυτά προέρχονταν από ιστορικά αρχεία και όχι από φήμες.

Πως καταλαβαίνουμε ότι η συγκεκριμένη προέρχεται από φήμες; Από την ονομασία Χριστός=χρισμένος=μεσσίας που είναι επίθετο και που έδιναν οι ίδιοι οι χριστιανοί στον θεωρούμενο Μεσσία τους. Αν υπήρχε κάτι σε επίσημα αρχεία από τα οποία θα αντλούσε στοιχεία, θα ανέφερε το επίσημο όνομά του καταδικασμένου και όχι το επίθετο που χρησιμοποιούσαν οι οπαδοί του. Η λάθος αναφορά του Πιλάτου ως “επίτροπου”, το επιβεβαιώνει. Στα αρχεία θα αναφερόταν η πραγματική ιδιότητα του Πιλάτου που ήταν “έπαρχος”. Ο Τάκιτος εδώ μεταφέρει πληροφορίες και πεποιθήσεις των χριστιανών της εποχής του που είναι επιπλέον λανθασμένες, και όχι ιστορικά στοιχεία.

Σχετικά :

Ιστορικότητα του Ιησού - “Πηγές” του 2ου αιώνα

Δεύτερη πηγή: Γάιος Σουητώνιος Τρανκίλλιος (Gaius Suetonius Tranquillus, Ρωμαίος ιστορικός, 67/77 - 141/168 μ.Χ.)

Ο Σουητώνιος, σύγχρονος του Τάκιτου, ήταν ένας σπουδαίος ιστορικός και αρχιγραμματέας του Ρωμαίου αυτοκράτορα Ανδριανού (76μ.Χ. - 138 μ.Χ.). Στο κυριότερο έργο του «Βίοι Καισάρων» (*Vitae XII Caesarum*) καταγράφει και τον βίο του αυτοκράτορα Κλαύδιου που βασίλευσε από το 41 μ.Χ έως το 54 μ.Χ., όπου αναφέρει στο κεφάλαιο XXV, 4 για το διάταγμα του αυτοκράτορα Κλαυδίου με το οποίο οι Ιουδαίοι της Ρώμης εξορίζονταν απ' αυτήν: «*Iudaeos impulsore Chresto assidue tumultuants Roma expulit*». Δηλαδή: «Τους Ιουδαίους οι οποίοι τη υποκινήσει του Χριστού εδημιούργουν θόρυβον εις την Ρώμη τους εξόρισε».

Στο σημείο αυτό χρειάζεται μια αναγκαία επεξήγηση προς αποφυγή παρερμηνειών και παρεξηγήσεων. Ο Χριστιανισμός είχε γίνει δεκτός πρώτα στις Ιουδαϊκές κοινότητες. Από τις επιστολές του Αποστόλου Παύλου γνωρίζουμε ότι οι πρώτοι χριστιανοί ήταν Ιουδαίοι. Επομένως, υπήρχαν Ιουδαίοι χριστιανοί από τη μία και Ιουδαίοι πιστοί στο γράμμα του Μωσαϊκού νόμου από την άλλη. Είναι πιθανόν να σημειώθηκαν θερμά επεισόδια μεταξύ των δύο αυτών ομάδων, λόγω των δογματικών τους διαφορών, γι' αυτό και εξορίστηκαν όλοι από τη Ρώμη. Για τη Ρώμη δεν υπήρχε κάποιος διαχωρισμός ή διάκριση σε Ιουδαίους και Χριστιανούς, αντίθετα χαρακτηρίζονταν όλοι ως Ιουδαίοι.

Το ερώτημα είναι πώς προέκυψε η εξορία αυτή από τη Ρώμη. Οι Χριστιανοί της Ρώμης κατηγορήθηκαν από ειδωλολάτρες και εβραίους για τον εμπρησμό της βιβλιοθήκης της Ρώμης που ήταν πλούσια και αξιόλογη, όπως της Αλεξάνδρειας. Η ίδια όμως η ιδεολογία ή το φρόνημα των πρωτοχριστιανών ήταν αντίθετη με τέτοιου είδους πράξεις.

Η απάντηση στο ερώτημα έγκειται στο γεγονός ότι η Ρώμη αντιδρούσε έντονα απέναντι σε μια θρησκεία που αμφισβητούσε την θεϊκότητα του αυτοκράτορά της και κατ' επέκταση την εξουσία του, κυρίως με διωγμούς, συλλήψεις, φυλακίσεις, μαρτυρικά βασανιστήρια. Η Ρώμη είδε τους Χριστιανούς ως απειλή. Οι Χριστιανοί απειλούσαν τη Ρώμη μέσω της «Αποκάλυψης» και επιπλέον δεν δέχονταν να κάνουν θυσίες στους θεούς και δεν λάτρευαν την εικόνα του αυτοκράτορα.

Με βάση αυτά, ο Σουητώνιος στο Βίο του Κλαύδιου μιλάει για Χριστιανούς και δεν εννοεί τον ίδιο τον Χριστό, ο οποίος είχε θανατωθεί αρκετά χρόνια νωρίτερα. Πώς είναι δυνατόν ένας νεκρός να «υποκινεί φασαρίες και θορύβους»?

Η μαρτυρία αυτή του Σουητώνιου για το διάταγμα του Κλαυδίου διασταυρώνεται ως ιστορικό γεγονός με τις «Πράξεις των Αποστόλων», αφού όταν ο Απόστολος Παύλος πήγε στην Κόρινθο βρήκε εκεί τους Ιουδαίους Ακύλα και Πρίσκιλλα που είχαν εξοριστεί από τη Ρώμη: «Μετά δέ ταύτα χωρισθείς ο Παύλος εκ των Αθηνών ήλθεν εις Κόρινθον και ευρών τινα Ιουδαίον ονόματι Ακύλαν, Ποντικόν τω γένει, προσφάτως εληλυθότα από της Ιταλίας, και Πρίσκιλλαν γυναίκα αυτού, δια το διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τους Ιουδαίους από τής Ρώμης, προήλθεν αυτοίς» (Πράξ. ιη', 1-2).

Ο Σουητώνιος αναφέρεται και αυτός στις ειδικές τιμωρίες που υπέβαλε ο Νέρων τους Χριστιανούς της εποχής εκείνης.

Πολλά λόγια για να συσκοτιστεί η λογική. Το κείμενο αναφέρεται σε “Χρηστό” όχι “Χριστό” που όπως είδαμε πριν είναι επίθετο που έδιναν οι ίδιοι οι χριστιανοί. Την διαφορά την γνωρίζει ο Σουητώνιος γιατί σε άλλο σημείο αναφέρεται σε χριστιανούς. Ο Χρηστός ήταν όνομα ή προσδιορισμός δούλων (από το χρήσιμος) και το κείμενο δεν αναφέρεται σε χριστιανούς αλλά εβραίους, κάτι που όπως είδαμε το επιβεβαιώνουν οι *Πράξεις* οι οποίες επίσης μιλάνε για εβραίους και όχι για χριστιανούς. Ο απολογητής εδώ προσπαθεί να διαστρεβλώσει και τις δύο πηγές που ομιλούν για εβραίους για να του βγει το συμπέρασμα ότι ήταν χριστιανοί. Όχι ότι θα άλλαζε και κάτι.

Στην πραγματικότητα όμως και ανεξάρτητα από αυτό, το μόνο στοιχείο που έχουμε εδώ, είναι κάποιες ταραχές από κάποιους θορυβοποιούς (Εβραίους ή μη, δεν έχει και τόση σημασία) στη Ρώμη με την υποκίνηση κάποιου Χρηστού έστω Χριστού (ούτε αυτό έχει σημασία), που δεν δείχνει να έχει προφανή σχέση με τον Ιησού των Ευαγγελίων, αλλά και να είχε, ούτε αυτό φυσικά του προσδίδει ιστορικότητα ακόμα και να του αλλάξουμε το όνομα. Είναι η ίδια περίπτωση με τις περιπτώσεις που η εμφάνιση πιστών σε κάτι, δεν δίνει ούτε αλήθεια ούτε ιστορία στις πεποιθήσεις τους, ούτε θα μας έλεγε αν ήταν Χριστός, ποιος ήταν από όλους.

Σχετικά :

Ιστορικότητα του Ιησού - “Πηγές” του 2ου αιώνα

Τρίτη πηγή: Ιώσηπος Φλάβιος ή Γιώσεφ μπεν Μαθιά (Ιουδαίος ιστορικός, 38 μ.Χ. - 100 μ.Χ.)

Είναι ο γνωστότερος Εβραίος λόγιος, ιστορικός και συγγραφέας. Ήταν Φαρισαίος και διατηρούσε στενούς δεσμούς με τις οικογένειες των αρχιερέων Άννα και Καϊάφα. Αυτό δείχνει ότι δεν ήταν διατεθειμένος να κινηθεί ευνοϊκά υπέρ του Χριστού.

Στο έργο του «Ιουδαϊκή Αρχαιολογία», όπου έγραψε στα Ελληνικά την Ιστορία των Ιουδαίων, αναφέρεται στον Ιάκωβο, «τον αδερφό του Ιησού, που ονομάστηκε Χριστός». Γράφει ειδικότερα ότι: «ο αρχιερέας Άνανος καθίζει συνέδριο κριτών και παραγαγών εις αυτόν τον αδελφόν Ιησού τον λεγόμενον Χριστόν (Ιάκωβος το όνομα αυτού) και τινας εταίρους, ως παρανομησάντων κατηγορίαν ποιησάμενος παρέδωσε λευθησομένους (για να λιθοβοληθούν)».

Σε άλλο απόσπασμα του έργου του (XVIII 3,3) γράφει: «Γίγνεται δε κατά τούτον τον χρόνον Ιησούς, σοφός ανήρ, ει γε άνδρα αυτόν λέγειν χρη. Ην γαρ παραδόξων έργων ποιητής, διδάσκαλος ανθρώπων των ηδονή ταληθή δεχομένων. Και πολλούς δέ και του Ελληνικού επηγάγετο, ο Χριστός ούτος ήν και αυτόν ενδείξει των πρώτων ανδρών, παρ' ημίν, σταυρώ επιτετιμηκότος Πιλάτου, ουκ επαύσαντο οι το πρώτον αυτόν αγαπήσαντες, εφάνη γαρ αυτοίς τρίτην έχων ημέραν πάλιν ζων των θείων προφητών ταύτα τε και άλλα μύρια θαυμάσια περί αυτού ειρηκότων».

Με βάση το απόσπασμα αυτό, ο Ιώσηπος μαρτυρεί ότι την εποχή της ηγεμονίας του Πιλάτου εμφανίστηκε ο Ιησούς που ήταν άνδρας σοφός αν μπορεί να τον πει κανείς άνθρωπο!! Ο άνθρωπος αυτός έκανε παράδοξα έργα, δίδασκε στους ανθρώπους την αλήθεια και προσέλκυσε πολλούς Ιουδαίους και Εθνικούς. Ακόμη, μας πληροφορεί για τον τρόπο θανάτωσης του Ιησού, στον σταυρό. Τέλος, μας μαρτυρεί την ανάσταση του Κυρίου τρεις ημέρες μετά την Ταφή του.

Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για μια σημαντικότερη μαρτυρία ιστορικού και μάλιστα Εβραίου, ο οποίος δεν είχε κανένα λόγο να υποστηρίξει την ιστορικότητα του Ιησού. Μήπως τελικά ο Χριστιανισμός είχε εξαπλωθεί σε βαθμό που ήταν πλέον αδύνατο κάποιος ιστορικός να αποσιωπήσει τα γεγονότα?

Τα ίδια και τα ίδια. Σχετικά με τις προσπάθειες που έκαναν οι πρώτοι χριστιανοί να δώσουν ιστορικότητα στον θεό τους έχουμε ασχοληθεί πολύ.

Ειδικά για τον Ιώσηπο διαβάστε:

Ιώσηπος, περί Ιησού Α΄

Σλαβονικός Ιώσηπος

Εν ολίγοις η δεύτερη αναφορά που την φέρνει πρώτη ο κος Σχοινοχωρίτης είναι άσχετη και αναφέρεται σε άλλον Ιησού, ένα από τα 22 συνολικά διαφορετικά πρόσωπα με το όνομα Ιησούς που αναφέρονται στον Ιώσηπο, ενώ η πλέον σημαντική που αναφέρεται και σαν *Testimonium Flavianum* είναι ξεκάθαρα παραχαραγμένη και σε αυτό συμφωνούν όλοι οι ερευνητές, το πιθανότερο από τον Ευσέβιο λόγω γλώσσας, και για αρκετούς είναι πλήρως εμβόλιμη.

Έτσι η μοναδική πηγή που έχουμε που θα ήταν σχετικά πρόσφατη, του πρώτου αιώνα, δεν αποδεικνύει τίποτα από τον Ιστορικό Ιησού. Πολλοί είναι οι ερευνητές που θεωρούν ότι κάτι υπήρχε εκεί πριν την παραχάραξη και σβήνοντας λέξεις που σίγουρα δεν είναι του Ιώσηπου, αφήνοντας όμως τις υπόλοιπες, προσπαθούν να αποκαθάρουν το κείμενο, δίνοντας φυσικά ο κάθε ένας και αντίστοιχη ερμηνεία. Μόνο που όλα αυτά είναι στην σφαίρα της πιθανολογίας. Μόνο η πλήρης αφαίρεση της σχετικής πλαστογραφημένης παραγράφου, κάνει το κείμενο να ρέει σωστά και να έχει λογική. Αν όντως υπήρχε εκεί κάτι, θα ήταν για άλλον έναν από τους δεκάδες μεσσίες που είχαν δημιουργήσει ταραχές και προβλήματα.

Τέταρτη πηγή: Σέξτος Ιούλιος ο Αφρικανός & Θάλλος

Ο Σέξτος Ιούλιος υπήρξε ιστορικός και εκκλησιαστικός συγγραφέας των πρώτων χριστιανικών χρόνων. Είχε εγκατασταθεί στην Παλαιστίνη. Αναφέρει στο έργο του τον ιστορικό Θάλλο (1ος μ.Χ. αιώνα) που έγραψε την Ιστορία της Συρίας και μια αντιπαράθεσή τους σχετικά με την έκλειψη του ηλίου που ακολούθησε τη Σταύρωση του Χριστού.

Για το γεγονός της ολικής εκκλείψεως του ηλίου ιδιαίτερα σημαντική είναι η φράση του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου. Ο Διονύσιος πριν γίνει χριστιανός και πρώτος επίσκοπος Αθηνών, ήταν δικαστής, μέλος του Αρείου Πάγου. Κατά το Συναξάριο, την ημέρα της σταύρωσης του Χριστού βρισκόταν στην Ηλιούπολη της Αιγύπτου με τον φιλόσοφο Απολλοφάνη. Μόλις είδε τον σκοταδισμό του ηλίου, ανεφώνησε ότι «ή η φύσις αλλοιούται ή θεός πάσχει».

Το αναφερόμενο απόσπασμα που μας έρχεται από κείμενο του 8^{ου} αιώνα που μεταφέρει άλλο κείμενο του 3^{ου} αι. του Ιούλιου Σέξτου ή Αφρικανού που σχολιάζει

και μάλιστα σκωπτικά , άλλο κείμενο, το κείμενο του Θαλλού του 2^{ου} αιώνα, ότι σε μέρα πανσελήνου έγινε έκλειψη Ηλίου. Το αν αυτό έχει λογική το αφήνω στην κρίση σας.

Για το αν αυτό δίνει ιστορικότητα στον Ιησού, ελπίζω να καταλαβαίνεται ότι όχι, δεν δίνει. Ακόμα και να περιέγραψαν σωστά ένα φαινόμενο τα Ευαγγέλια, και αυτό επιβεβαιώνεται, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι γράφουν ιστορία ή λένε αλήθειες, με την ίδια λογική που η αναφορά γνωστών ονομάτων σε αυτά δεν τα κάνει ιστορία, και φυσικά είναι ανεξάρτητο από την ιστορικότητα του Ιησού.

Τέλος για τον Διονύσιο τον Αρεοπαγίτη πέρα από τα αναφερόμενα στις Πράξεις δεν γνωρίζουμε τίποτα απολύτως και σε αυτό συμφωνεί ο θεολόγος και καθηγητής πανεπιστημίου, Γ. Γρατσεάς στην ΘΗΕ. Τα συναξάρια ήταν πολύ μεταγενέστερα και προφανώς όποιο συναξάρι και να τον αναφέρει είναι άσχετο με την πραγματικότητα και τελείως μυθικό, κάτι σύνηθες σε αυτά.

Σχετικά :

Ιστορικότητα του Ιησού - "Πηγές" του 2ου αιώνα

Να ξαναπώ εδώ κάτι που αγνοεί όπως φαίνεται ο επιστήμονάς μας, ότι η αναφορά κάποιων ιστορικά επιβεβαιωμένων προσώπων ή συμβάντων σε ένα κείμενο δεν το κάνει ιστορικό. Πολλά μυθιστορήματα (που συχνά λέγονται και ιστορικά), έχουν αυτή τη λογική, να στήνουν ένα σενάριο σε ένα γνωστό ιστορικό πλαίσιο, χωρίς αυτό να έχει ίχνο αλήθειας και από την εποχή εκείνη και αρκετά νωρίτερα έχουμε τέτοια κείμενα.

Πέμπτη πηγή: Πλίνιος Καικίλιος Σεκούνδος ή Πλίνιος ο Νεότερος (61 μ.Χ.-113 μ.Χ.)

Σύγχρονος του Τάκιτου και του Σουητώνιου. Ήταν Ρωμαίος αξιωματούχος, ποιητής, ρήτορας και φιλόσοφος. Το 110 μ.Χ. στάλθηκε από τον αυτοκράτορα Τραϊανό στη Βιθυνία της Μικράς Ασίας ως Legatus Caesaris (πρέσβης του Καίσαρα). Το 112 μ.Χ. ο Πλίνιος έγραψε σε επιστολή του προς τον Τραϊανό : «Το μίσημα της δεισιδαιμονίας των Χριστιανών εκτείνεται όχι μόνο στις πόλεις αλλά και στους αγρούς και στα χωριά». Επιπρόσθετα αναφέρει (Επιστολή X,96) ότι «Οι Χριστιανοί συνηθίζουν να συνέρχονται μια τακτή ημέρα πριν την ανατολή του ήλιου, και να αναπέμπουν ύμνους στον Χριστό, σαν να μιλούν σε Θεό». Η τακτή αυτή ημέρα ήταν και είναι η Κυριακή.

Στη συνέχεια ανέκρινε προσωπικά πολλούς Χριστιανούς και συγκέντρωσε πολλές πληροφορίες για τη ζωή και την πίστη τους. Ο ίδιος ήθελε να προστατέψει την ειδωλολατρική θρησκεία και γι' αυτό επικοινωνήσε με τον αυτοκράτορα, προκειμένου να εμποδίσουν την εξάπλωση της νέας θρησκείας.

Είναι ξεκάθαρο ότι ο Πλίνιος δέχεται ότι ο Χριστός είναι ιστορικό πρόσωπο. Εάν είχε την υποψία ότι ήταν μυθικό πρόσωπο, τότε θα υποστήριζε ότι οι Χριστιανοί πιστεύουν σε έναν μύθο. Αναφέρεται στον Χριστό και όχι «σε κάποιον Χριστό», και ενοχλείται γιατί τον υμνούν «σαν Θεό».

Είναι η γνωστή πρώτη ιστορική αναφορά του 112 κ.χ. που έχουμε για την ύπαρξη χριστιανών. Δεν αναφέρεται ποιο ήταν το όνομα αυτού του Χριστού τον οποίον λάτρευαν, αν υπήρξε ιστορικό πρόσωπο και πότε, και τι δράση είχε· τίποτα απολύτως. Η αναφορά ύπαρξης πιστών δεν δίνει και αλήθεια στην πίστη τους ούτε ιστορικότητα στον θεό τους και ο επιστήμονας αυτός θα έπρεπε να το γνωρίζει. Τέλος για τον Πλίνιο, σε μια εποχή που το φανταστικό στοιχείο ειδικά στις θρησκείες εμπλέκεται με το πραγματικό, πάει πολύ να του απαιτεί ο απολογητής να ψάχνει για την ιστορικότητα του θεού του κάθε περίεργου που συναντούσε που απεύθυνε ύμνους σε αυτόν. Αν δηλαδή αυτοί προσεύχονταν στον “Άπτερο Ερμή”, θα του απαιτούσε να τους θεωρήσει ότι πιστεύουν έναν μύθο; ή αντίθετα θα δεχόταν ότι ο “Απτέρωτος” ήταν ιστορικός; Έλεος.

Πόσο πολύ κάτω μπορεί να υποβιβάσει την λογική του ένας επιστήμονας;

Σχετικά :

Ιστορικότητα του Ιησού - “Πηγές” του 2ου αιώνα

Να σημειωθεί επίσης ότι λόγω της πληθώρα μεσσιών της εποχής που όλοι θεωρούσαν ότι ήσαν χριστοί = χρισμένοι = μεσσίες, είναι αδύνατον να γνωρίζουμε το τι σήμαινε χριστιανός τον πρώτο και ίσως και δεύτερο αιώνα και σε ποιον χριστό απευθυνόταν. Επίσης από την πληθώρα των διαφορετικών θεωρήσεων φαίνεται ότι και για την θεϊκότητα ή μη του κάθε Χριστού, υπήρχαν διαφορετικές αντιλήψεις, κάτι που ισοπέδωσε τον τέταρτο αιώνα η αίρεση που τελικά επικράτησε.

Σχετικά:

Πολλοί μεσσίες, πολλοί χριστοί

Έκτη πηγή: Ταλμούδ (το ιερό βιβλίο των Εβραίων)

Το Ταλμούδ αποτελείται από τα βιβλία της Mishnah και της Gemara. Η Mishnah (ο προφορικός νόμος) είναι η παράδοση των πρεσβυτέρων, ενώ η Gemara είναι σχόλια των Ραβίνων πάνω σε ότι περιέχει η Mishnah. Τα ιερά βιβλία των Εβραίων μιλούν με βεβαιότητα για την ύπαρξη του Ιησού Χριστού χωρίς όμως να παραδέχονται την θεότητά του. Προσπαθούν, όπως είναι φυσικό, να τον υποτιμήσουν. Έτσι γράφεται ότι «κατά την εσπέρα του Εβραϊκού Πάσχα κρέμασαν τον Ιησού από την Ναζαρέτ». Τονίζουν μάλιστα ότι ο Ιησούς ήταν καρπός πορνείας και έκανε θεραπείες που βασίζονταν σε μαγεία.

Στο ταλμούδ γίνεται λόγος περί των θαυμαστών ίάσεων επί ονόματος Ιησού Χριστού, τις οποίες πραγματοποίησε ο Ιάκωβος, τον οποίο γνώριζε ο ραβίνος Ελιέζερ (90 - 110 μ.Χ.). Γίνεται επίσης αναφορά στη σταύρωσή Του, μόνο που για χώρο της σταύρωσης αναφέρει την Λύδδη που βρίσκεται στα ΝΔ της Παλαιστίνης.

Το “από την Ναζαρέτ” είναι στην φαντασία του απολογητή ή αυτού από τον οποίον αντέγραψε, με τον ίδιο τρόπο που η Ναζαρέτ ήταν στην φαντασία του συγγραφέα του Κατά Μάρκον. Είπαμε ότι “Ναζαρέτ” πόλη μεγάλη με συναγωγή δεν είναι καταγεγραμμένη πουθενά πριν τα Ευαγγέλια. Αν υπήρχε η Ναζαρέτ ο προερχόμενος από αυτήν θα λεγόταν Νατζαράτιγια» ή «Νατζιράτιγια» και στα ελληνικά Ναζαρετιανός ή Ναζαρετίνος. Αυτή η παρανόηση προέρχεται από την μη κατανόηση της σημασίας της λέξης ναζωραίος (Νοτζρί - נוצרי) από το ναζερ = φύλακας της αλήθειας. Ιερ. 4.16 (όπου το μεταφρασμένο εκεί ως “σύντροφοι” = Νοτζρί - ναζωραίοι, που στα σύγχρονα εβραϊκά σημαίνει χριστιανοί).

Ήδη κάποια από τα στοιχεία που αναφέρει ο ίδιος ο επιστήμονας δείχνουν ότι κάτι δεν πάει καλά με τις αναφορές αυτές, ειδικά ως προς τις χρονολογίες και τις τοποθεσίες. Για το Ταλμούδ υπάρχουν οι εξής δημοσιεύσεις που ξεκαθαρίζουν το θέμα:

Απορρίπτοντας ιεραποστόλους (Refuting missionaries - Hayyim ben Yehoshua) - Τι λέει το Ταλμούδ για τον Ιησού που είναι αναλυτική και το

Πολλοί μεσσίες, πολλοί χριστοί που περιλαμβάνει μια σύντομη περίληψη του προηγούμενου.

Έβδομη πηγή: J. Klausner(Εβραίος καθηγητής)

Αναφέρει ότι «ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ ήταν προδότης του Ισραήλ, ο οποίος ασκούσε μαγεία, περιφρονούσε τους λόγους της σοφίας, οδήγησε το λαό στην πλάνη και έλεγε ότι δεν ήρθε για να καταλύσει τον Μωσαϊκό νόμο αλλά να τον συμπληρώσει. Κρεμάστηκε την παραμονή του Πάσχα σαν αιρετικός και πλάνος του λαού. Οι μαθητές του έκαναν τα ίδια έργα στο όνομά του».

Ο Joseph Klausner ήταν Λιθουανοεβραίος ιστορικός των αρχών του 20^{ου} αιώνα, που επηρεάστηκε προφανώς από την υπάρχουσα τότε (και σήμερα δεν έχει αλλάξει σημαντικά) ακαδημαϊκή ατμόσφαιρα. Διαβάστε σχετικά:

Απορρίπτοντας ιεραποστόλους (Refuting missionaries - Hayyim ben Yehoshua) - Τι λέει το Ταλμούδ για τον Ιησού, όπου ο ραβίνος Hayyim ben Yehoshua απαντά ακριβώς σε αυτές τις περιπτώσεις στο πρώτο μέρος του κειμένου του.

Όγδοη πηγή: Mara Bar - Serapion (Ασσύριος Στωϊκός φιλόσοφος)

Ο φιλόσοφος αυτός έζησε στη Ρωμαϊκή επαρχία της Συρίας κατά τον 2 ο με 3 ο αιώνα μ.Χ. περίπου και είναι γνωστός μόνο από ένα γράμμα του που έγραψε στα Συριακά προς το γιό του Σεραπίωνα. Στο γράμμα αυτό (73 μ.Χ.) συγκρίνει τους θανάτους του Σωκράτη, του Πυθαγόρα και του Ιησού, επιβεβαιώνοντας παράλληλα ότι ο Ιησούς ήταν ένας σοφός και ευσεβής άνδρας, ο οποίος θεωρούνταν από πολλούς Βασιλιάς του Ισραήλ, θανατώθηκε από τους Ιουδαίους και συνέχισε να ζει μέσω της διδασκαλίας των οπαδών Του.

Σε άλλο σημείο του γράμματος γράφει ότι: «οι Ιουδαίοι καταστραφέντες εκ της χώρας αυτών, διωχθέντες ζώσιν εν τη διασπορά, ο σοφός βασιλεύς όμως δεν απέθανε χάρις εις τους νόμους που έδωσε. Ένεκα της καταδίκης του σοφού βασιλέως αφαιρέθη από τους Ιουδαίους το Βασίλειον».

Ο μοναδικός «σοφός βασιλεύς» που καταδικάστηκε, πριν το 73 μ.Χ. όπου και γράφτηκε το εν λόγω γράμμα, ήταν ο Ιησούς Χριστός.

Ένατη πηγή: Λουκιανός ο Σαμοσατεύς (2 ος αιώνας μ.Χ.)

Ήταν Έλληνας ρητοροδιδάσκαλος και σατιρικός συγγραφέας. Αναγνωρίζει ότι ο Χριστός λατρευόταν από τους Χριστιανούς, εισήγαγε νέες διδασκαλίες και σταυρώθηκε γι' αυτό. Επιπλέον, αναφέρει ότι οι διδασκαλίες του Ιησού

περιλαμβάνουν την αδελφότητα των πιστών, τη σημασία της μεταστροφής και την αναγκαιότητα της άρνησης άλλων θεών.

Τις δύο αυτές περιπτώσεις τις έβαλα μαζί γιατί απαντώνται και αυτές στο Ιστορικότητα του Ιησού - "Πηγές" του 2ου αιώνα

Και οι δύο είναι μεταγενέστερες και δεν δίνουν καμία απολύτως ιστορική πληροφορία για τον Ιησού των Ευαγγελίων. Η πρώτη έχει πολλά λάθη και ασάφειες ο δε επιστήμων την ερμηνεύει πρώτα και μετά την παράθεση επιβεβαιώνει την ερμηνεία του κατά το δοκούν, η δεύτερη, προς το τέλος του δεύτερου αιώνα, διακωμωδεί τους χριστιανούς χωρίς να μας λέει τίποτα για τον ιδρυτή τους, πέρα του ότι πίστευαν οι ίδιοι οι χριστιανοί, ότι σταυρώθηκε δηλαδή στην Παλαιστίνη, και ότι δεν έτρωγαν κρέας, το πρώτο το γνωρίζαμε ήδη νωρίτερα, όπως είδαμε στις προηγούμενες περιπτώσεις. Άλλωστε την ίδια ακριβώς εποχή και λίγο μετά θα μάθουμε από τον Ειρηναίο την ύπαρξη των τεσσάρων ευαγγελίων. Το θέμα με το κρέας δείχνει πόσο λίγα ξέρουμε για τις διαφορετικές εκφάνσεις της θρησκείας αυτής.

Δέκατη πηγή: Η περιγραφή του Ιησού Χριστού από τον διοικητή της Ιουδαίας Πούλβιο Λέντουλο

Πρόκειται για ένα γράμμα που βρέθηκε στη Βιβλιοθήκη των Λαζαριστών της Ρώμης, το οποίο έγραψε ο Πούλβιος Λέντουλος, διοικητής της Ιουδαίας, πριν από τον Πόντιο Πιλάτο και το έστειλε στον Ρωμαίο Αυτοκράτορα Τιβέριο και στο οποίο περιγράφεται η μορφή του Ιησού Χριστού. Το πρωτότυπο είναι γραμμένο στα λατινικά και βρίσκεται στη βιβλιοθήκη Cesarini στην Ρώμη.

.....

Είναι προφανές ότι από έναν βιβλιοθηκονόμο θα περιμέναμε να ψάχνει καλύτερα τις πληροφορίες που παίρνει και τις πηγές τους.

Η επιστολή αυτή που αναφέρεται συχνά και σαν επιστολή του Πόντιου Πιλάτου, υποτίθεται ότι υπογράφεται από τον ανύπαρκτο Διοικητή Πούλβιο Λέντουλο που ήταν υπεύθυνος της περιοχής πριν από τον Πιλάτο (διοικητής της Ιουδαίας πριν τον Πιλάτο ήταν ο Βαλέριος Γράτος), διαβάστε σχετικά στην wiki (Letter of Lentulus) και στα [ellinikahoaxes](#) που έχουν ασχοληθεί με το θέμα:

Το χειρόγραφο του Ποντίου Πιλάτου που οδήγησε τον Χριστό στη σταύρωση ΔΕΝ είναι πραγματικό.

Είναι μια λογοτεχνική αναφορά σε μεσαιωνικό μυθιστόρημα που έχει επίσης αντιγραφεί σε άλλα μεταγενέστερα.

Αρχαιολογικά ευρήματα

E. L. Sukenik

Καθηγητής του εβραϊκού πανεπιστημίου, ο οποίος το 1945 ανακάλυψε σε ανασκαφή κοντά στην Ιερουσαλήμ δύο τάφους, οι οποίοι περιείχαν από μια σκαλιστή επιγραφή. Τις επιγραφές αυτές αργότερα τις ονόμασε «το αρχαιότερο έγγραφο του Χριστιανισμού». Σύμφωνα με τους επιστήμονες, οι επιγραφές αυτές χαράχθηκαν περίπου το 50 μ.Χ. και είναι αρχαιότατες, δηλαδή 15 χρόνια μόνο από το θάνατο του Ιησού.

Η πρώτη επιγραφή περιλάμβανε μια προσευχή προς τον Ιησού Χριστό για βοήθεια, ενώ η δεύτερη επιγραφή ήταν μια ικεσία που απευθύνονταν πάλι στον Ιησού και ζητούσε την ανάσταση εκ νεκρών.

Ψάχνοντας τα σχετικά με τον Eleazar Lipa Sukenik δεν βρήκα κάτι το συγκλονιστικό για το θέμα μας. Έχει όμως δημοσιεύσει ένα βιβλίο με αποτελέσματα των αρχαιολογικών ανακαλύψεων του που ονομάζεται έτσι, που μια μικρή περίληψη του θα βρείτε εδώ. Από αυτό το μόνο που βγαίνει ότι υπάρχουν από τον πρώτο αιώνα κάποιες ενδείξεις “χριστιανικής” λατρείας.

Βρήκα όμως την περίφημη ανακάλυψη του οστεοφυλακίου του Ιακώβου που είχε την επιγραφή “Ιάκωβος γιος του Ιωσήφ και αδελφός του Ιησού” που βρέθηκε στην μαύρη αγορά και που χρονολογήθηκε στον πρώτο αιώνα, αλλά υπάρχουν έντονες αμφιβολίες η επιγραφή (που εδώ που τα λέμε δεν λέει και τίποτα πάρα πάνω από συνηθισμένα στην εποχή εκείνη ονόματα), είναι αυθεντική ή πλαστογραφημένη. Δέστε και εδώ.

Αδύναμα στοιχεία. Σχετικά θα αναφερθώ και παρακάτω.

Πάπυροι Οξυρρύγχου

Οι πάπυροι αυτοί αποδεικνύουν την ιστορικότητα του Ιησού. Πρόκειται για μια

συλλογή παπύρων οι οποίοι γράφτηκαν μέχρι το 140 μ.Χ. Ορισμένοι από αυτούς τους παπύρους αναφέρουν λόγια του Ιησού που θυμίζουν κατά πολύ το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο.

Ας σοβαρευτούμε λίγο. Ακόμα και να ήταν σωστά αυτά που αναφέρει ο επιστήμονας δηλαδή μέχρι το 140 κ.χ., δεν θα απεδείκνυαν τίποτα. Στην πραγματικότητα τα ευρήματα του Οξυρρύγχου χρονολογούνται από το 32 π.κ.ε έως το 640 κ.χ., δηλαδή μέχρι την ισλαμική κατάκτηση, αφού περιλαμβάνουν μέσα πρωτοβυζαντινούς ύμνους, το τριαδικό δόγμα όπως αποφασίστηκε στην Σύνοδο της Νίκαιας και άλλα μεταγενέστερα κείμενα.

Τα εντυπωσιακότερα ευρήματα παπύρων με θρησκευτικό περιεχόμενο είναι τα πολλά μη ορθόδοξα χριστιανικά, κυρίως γνωστικά κείμενα και αυτή είναι και η μεγάλη τους σημασία, ότι βρήκαμε πολλά χαμένα ευαγγέλια των γνωστικών που οι ευσεβείς χριστιανοί είχαν απαγορεύσει και κατέστρεφαν συστηματικά. Όσο για τα γνωστά *Ευαγγέλια*, έχουμε από την περιοχή αυτή αρκετά αποσπάσματα που χρονολογούνται από τα τέλη του δεύτερου αιώνα (Εποχή Ειρηναίου) και μετά, με μία εξαίρεση ένα θραύσμα που χρονολογείται από τα μέσα του δεύτερου αιώνα, χωρίς να συμφωνούν όλοι οι σχετικοί ερευνητές. Θα έχει ενδιαφέρον να μας πει ο επιστήμονας τι σόι απόδειξη ιστορικότητας του Ιησού των Ευαγγελίων είναι αυτή;

Τίμιος Σταυρός

Η ανακάλυψή του αποτελεί το αδιαμφισβήτητο τεκμήριο της υπάρξεως του Κυρίου μας. Είναι γνωστό, ότι για να ανακόψει τις επισκέψεις των χριστιανών ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Ανδριανός, έκτισε πάνω στον Γολγοθά το ναό της Αφροδίτης. Το 326 μ.Χ. η Αγία Ελένη γκρέμισε τον ναό και άρχισαν εργασίες για να βρεθεί το Τίμιο ξύλο. Τελικά βρέθηκαν και οι τρεις σταυροί, του Ιησού Χριστού και των δύο ληστών. Για να καταλάβουν ποιός ήταν ο σταυρός του Ιησού, έφεραν και τους τρεις σε μια ετοιμοθάνατη άρρωστη γυναίκα. Μόλις αυτή ακούμπησε τον Τίμιο Σταυρό έγινε αμέσως καλά.

Ο Τίμιος Σταυρός αποτελεί κειμήλιο της παγκόσμιας κληρονομιάς, αλλά και αδιάσπαστο στοιχείο που αποδεικνύει όχι μόνο την ιστορική ύπαρξη του Ιησού αλλά και το ότι η χριστιανική πίστη είναι ζωντανή, αφού η Σταύρωση, τα Πάθη και η Ανάσταση του Κυρίου αποτελούν τους θεμέλιους λίθους του Χριστιανισμού.

Άλλο ένα έωλο επιχείρημα που ένας επιστήμονας χρησιμοποιεί μια μυθική ιστορία με ένα θαύμα για να τεκμηριώσει κάτι που δεν υπάρχει, ως «αδιαμφισβήτητο».

Αρχικά να ξεκαθαρίσουμε ότι ένα ξύλο, ακόμα και από τα καλύτερα δένδρα, έχει περιορισμένο χρόνο ζωής. Αυτά που έχουμε σήμερα από αρχαίες περιόδους, είχαν την τύχη να βρεθούν βυθισμένα σε έλη, πυθμένες θαλασσών ή λιμνών, σε πλήρως αναερόβιο περιβάλλον για να διατηρηθούν σε κάποιο βαθμό. Το ξύλο στον αέρα ή θαμμένο στο χώμα καταστρέφεται τάχιστα, δέστε τα ξύλινα φέρετρα που σε τρία χρόνια έχουν σχεδόν σαπίσει στο χώμα.

Ακολούθως να ξεκαθαρίσουμε ότι οι σταυροί μετά την χρήση, καίγονταν ως μολυσμένοι και δεν διατηρούνταν.

Να σημειώσουμε επίσης ότι το σταύρωμα δεν ήταν απαραίτητα στην γνωστή μας κατασκευή σχήματος σταυρού, αλλά συχνότερα σε ένα απλό στύλο, με ή χωρίς υποστηρίγματα για το σώμα και φυσικά από πρόχειρα δένδρα της περιοχής και σκοπός του η παραδειγματική τιμωρία και ο αργός βασανιστικός θάνατος ενώπιον όλων, και προφανώς δεν περνούσαν το ξύλο με λάδι ή πίσσα για να διατηρηθεί στον χρόνο, αφού δεν θα τους ενδιέφερε κάτι τέτοιο..

Να σημειώσουμε επίσης οι αρχαίοι δεν έφτιαχναν ποτέ ιερό πάνω ή δίπλα σε τάφους, γιατί ο χώρος εθεωρείτο μολυσμένος και ξέρουμε ότι στον χώρο που τώρα λένε ότι υπήρχε ο τάφος, υπήρχε παλαιότερα κτισμένος αρχαίος ναός της Αφροδίτης, που γκρεμίστηκε από την Αγία Ελένη όπως λέει και ο συντάκτης.

Αυτό σημαίνει ότι ο αναφερόμενος Γολγοθάς είναι σχετικό και αμφισβητήσιμο αν είχε σχέση με τα αναφερόμενα στα *Ευαγγέλια* και εφόσον φυσικά δεχθούμε ότι αυτά έχουν ίχνη αληθείας.

Ας έρθουμε τώρα στον μύθο. Τρεισήμισι αιώνες μετά το υποτιθέμενο συμβάν, από τους χιλιάδες σταυρούς που για αιώνες χρησιμοποιούνταν, βρέθηκαν τρεις συγκεκριμένοι, προφανώς καλοδιατηρημένοι, που σε αυτούς σταυρώθηκε ο Ιησούς και οι δύο ληστές. Αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό για έναν επιστήμονα να μειδιάσει και όχι να το αναπαραγάγει μάλιστα, σαν απόδειξη ύπαρξης του Ιησού των Ευαγγελίων.

Αντί άλλου επιπλέον σχολιασμού για το περίφημο Τίμιο Ξύλο, αξίζει να διαβάσει κανείς τον τέταρτο τόμο από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του ακαδημαϊκού, λογοτέχνη και διπλωμάτη Άγγελου Βλάχου, *Μια φορά και έναν καιρό ένας*

διπλωμάτης.. σελ 52 (εκδ. 1986), αναφερόμενος στη περίοδο που ήταν Γενικός Πρόξενος στα Ιεροσόλυμα, και για τα σχόλιά του από το σχετικό χρονικό, οι επισημάνσεις δικές μου:

Όταν διαβάζει κανείς το χρονικό (απόκρυφο υποθέτω) της ανακαλύψεως του Τίμιου Σταυρού από την Αγία Ελένη, φρικιά με τα απάνθρωπα βασανιστήρια που μεταχειρίστηκε η Αγία για ν' αναγκάσει τρεις Εβραίους να της αποκαλύψουν το **μέρος όπου είχαν κρύψει** το Τίμιο Ξύλο. Τρεις μέρες τους βασάνιζε, κάνοντας το χριστιανικό της χρέος και, αν θυμάμαι καλά, τους θανάτωσε όταν **της είπαν την αλήθεια**, όχι βέβαια για να τους απαλλάξει ευσπλαχνικά από την ζωή, αφού τους είχε σπάσει τα κόκαλα και τους είχε παντοιοτρόπως τσουρουφλίσει, αλλά για να τους τιμωρήσει.

Ας συνεχίσουμε τώρα με την συνέχεια των “αποδείξεων” του κου Σχοινοχωρίτη.

Η επιγραφή I. N. B. I

Την 1 η Φεβρουαρίου 1492 σημειώθηκε στη Ρώμη μια συγκλονιστική ανακάλυψη. Κατά τη διάρκεια των εργασιών για την αποκατάσταση μιας τοιχογραφίας, βρέθηκε πίσω από αυτήν μια πέτρινη πλάκα με χαραγμένη την επιγραφή «TITULUS CRUCIS». Οι εργάτες κατά την αφαίρεση της πλάκας αυτής, ανακάλυψαν μία κόγχη εντός της οποίας υπήρχε ένα μολύβδινο κιβώτιο που είχε σφραγισθεί από τον Αρχιεπίσκοπο της Μπολόνια καρδινάλιο Γεράρδο, τον μετέπειτα Πάπα Φωτεινό Β΄ (1144-1145). Μέσα σε αυτό υπήρχε ένα τεμάχιο της εγχάρακτης πινακίδας από το Σταυρό του Ιησού. Το τεμάχιο ήταν από ξύλο καρυδιάς και είχε χαραγμένη σε τρεις σειρές μια επιγραφή. Στη δεύτερη σειρά έγραφε «NAZAPENOYΣ Β(ΑΣΙΛΕΥΣ)» και στη τρίτη σειρά «NAZARINUS RE(X)».

Σύμφωνα με τον Ρουφίνο και τον Θεοδώρητο Κύρου, η αυτοκράτειρα Ελένη, αφού βρήκε το Σταυρό του Χριστού, αφαίρεσε δύο κομμάτια. Το πρώτο το έστειλε στο γιο της στην Κωνσταντινούπολη και το δεύτερο το πήρε μαζί της στη βασιλική της κατοικία στη Ρώμη. Το ότι δεν γίνεται ξεχωριστή αναφορά για την αφαίρεση του επίμαχου τεμαχίου από την επιγραφή του Σταυρού, αυτό συνέβη κατά πάσα πιθανότητα, επειδή Σταυρός και επιγραφή θεωρούνταν ως ένα πράγμα. Μετά το θάνατό της, κατά τη διάρκεια του δεύτερου μισού του 4ου αιώνα μ.Χ., η μεγαλύτερη αίθουσα του παλατιού της μετετρέπη σε χριστιανικό ναό, ο οποίος έλαβε την ονομασία «Ιερουσαλήμ». Μάλιστα, ο επίσκοπος Μεδιολάνων (374-397 μ.Χ.) Αμβρόσιος αναφέρει την ύπαρξη του επίμαχου

τεμαχίου στη Ρώμη.

Στην εκκλησία αυτή και πιο συγκεκριμένα στο παρεκκλήσιο της Αγίας Ελένης, τοποθετήθηκε το τεμάχιο από την επιγραφή της θανατικής καταδίκης του Ιησού. Οι ιερείς του ναού έκρυψαν το κομμάτι αυτό το 455 μ.Χ., φοβούμενοι πιθανή καταστροφή του από επιδρομές των Βησιγότθων. Το ίδιο τεμάχιο ξανακρύφτηκε, αυτή τη φορά για άγνωστο λόγο, το πρώτο μισό του 11ου αιώνα, από τον καρδινάλιο Γεράρδο και ανακαλύφθηκε κατά τύχη το 1492.

Από το 1520 έως το 1930, η επιγραφή παρέμεινε στο ναό του Αγίου Σταυρού (πρώην Ιερουσαλήμ). Το 1930 κτίστηκε δίπλα σ' αυτόν ένα παρεκκλήσιο προς τιμήν της Αγίας Ελένης, και από τότε έως σήμερα η επιγραφή φυλάσσεται εκεί.

Για την περίφημη αυτή εγχάρακτη ξύλινη επιγραφή σας παραπέμπω στην wikipedia που έχει σαν τεκμηρίωση την μελέτη ραδιοχρονολόγησης του κειμηλίου αυτού των Francesco Bella και Carlo Azzi (2002). "14C Dating of the Titulus Crucis". Radiocarbon. University of Arizona. 44 (3): 685–689, που δείχνει ότι είναι του 11^{ου} αιώνα.

Είναι αντίστοιχης λογικής εύρημα-κειμήλιο με την Αγία Σινδώνη, που αποδείχθηκε με την ίδια μέθοδο επίσης ψεύτικη, ή και με άλλα αντίστοιχα των ορθοδόξων που αρνούνται να κάνουν σχετικό έλεγχο, όπως τα δώρα των μάγων που φυλάσσονται ευλαβικά στην Μονή Αγίου Παύλου στο Άγιον Όρος, ή την Τίμια Ζώνη της Μητέρας του Ιησού, που κυκλοφορεί σε τέσσερεις εκδόσεις και η μία φυλάσσεται στην γνωστή για το γνωστό Σκάνδαλο Βατοπεδίου Μονή. Αυτήν ο παραλίγο να πεθάνει από κορωνοϊό ανεμβολίαστος τότε καλόγερος Εφραίμ, που εμπιστεύτηκε την επιστήμη να τον σώσει αντί το ανεκτίμητο κειμήλιο, την περιφέρει συχνά ως ..θαυματουργή, ενώ το ποίμνιο την υποδέχεται με τιμές αρχηγού κράτους. Κρίμα που ο κος Σχοινοχωρίτης δεν τα χρησιμοποίησε και αυτά ως "αποδείξεις".

Βιβλία με αναφορές στη σταύρωση του Χριστού

Νέα δεδομένα για τα τελευταία χρόνια του Χριστού πρόκειται να δουν το φως της δημοσιότητας μετά από ανακάλυψη 70 μεταλλικών εγχειριδίων με κρυπτογραφημένο υλικό για τη Σταύρωση Του, τα οποία βρέθηκαν σε σπηλιά της Ιορδανίας και αναμένεται ότι θα φέρουν στο φως άγνωστες πτυχές των πρώιμων χρόνων του Χριστιανισμού.

Το μέγεθος των σελίδων είναι παρόμοιο με πιστωτικής κάρτας και υπάρχουν χαραγμένες εικόνες και σύμβολα, που αναφέρονται στο Μεσσία και ειδικότερα στη Σταύρωση και την Ανάσταση Του. Τα εγχειρίδια είναι δεμένα με μεταλλικό σύρμα, ενώ κάποια από αυτά είναι σφραγισμένα.

Ο Βρετανός καθηγητής Αρχαιολογίας και Ιστορίας των Θρησκειών Ντέιβιντ Έλινγκτον ισχυρίζεται ότι «ίσως είναι η μεγαλύτερη ανακάλυψη στην ιστορία του Χριστιανισμού», ενώ ο καθηγητής του Πανεπιστημίου του Σέφιλντ, Φίλιπ Ντέιβις, υποστηρίζει ότι «ανάμεσα στα περιεχόμενα διακρίνονται εικόνες που δείχνουν τα τείχη μιας πόλης, ένα σταυρό και ένα τάφο. Είμαστε σχεδόν σίγουροι ότι πρόκειται για τα Ιεροσόλυμα και τη Σταύρωση του Χριστού».

Για να λυθεί το μυστήριο γύρω από το περιεχόμενο των εγχειριδίων χρειάζεται πρώτα να τα δώσει πίσω ένας Ισραηλινός, ο οποίος υποστηρίζει ότι είναι δικά του και της οικογένειάς του εδώ και εκατό χρόνια. Οι επιστήμονες ισχυρίζονται ότι οι αποκαλύψεις από τα βιβλία αυτά θα ξεπεράσουν αυτές των 900 χειρογράφων της Νεκρής Θάλασσας που βρέθηκαν το 1947.

Αυτή η πρόσφατα κυκλοφορημένη και πολυαντιγραμμένη ιστορία αναφέρεται στους Κώδικες της Ιορδανίας, που διακινεί ένας μάλλον τσαρλατάνος με το όνομα David Ellington. Στην wiki θα βρείτε όλες τις λεπτομέρειες και τις σχετικές πληροφορίες και ακολούθως μπορείτε να δείτε την σχετική παρουσίαση του BBC. Το ενδιαφέρον που θα μπορούσαν να έχουν αν τελικά έχουν κάποιο ίχνος αυθεντικότητας δεν το γνωρίζω, αλλά από τα κείμενα και τις εικόνες που κυκλοφόρησαν, κανένα, όπως θα διαπιστώσουμε αμέσως μετά.

Ας σημειώσουμε ότι τα “πολύτιμα” αυτά κειμήλια κατά τον επιστήμονά μας, τα κατέχει ένας περίεργος “Ισραηλινός” που προβάλλει προσκόμματα, κάτι που τελικά παραπέμπει σε εβραίο.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαριστεί κάτι και σαν συμπλήρωση στο θέμα των ευρημάτων του αρχαιολόγου του πρώτου αιώνα. Η εύρεση ενός σταυρού ή ενός σταυρωμένου ή αναφορά σε ανάσταση δεν είναι απαραίτητη ένδειξη της ιστορικότητας του γνωστού Ιησού ούτε η φράση “Μεσσίας”, ή “Σωτήρας του Ισραήλ”, αφού την εποχή εκείνη το Ισραήλ είχε πολλούς “σωτήρες”. Ας πούμε τι μπορεί να πει ο απολογητής μας για την εικόνα του σταυρωμένου Ορφέως Βάκχου ότι είναι απόδειξη ύπαρξης κάποιου; Θα μου πείτε ότι είναι πολύ παλαιότερη, ναι αλλά πάμε στην επίμαχη περιοχή και επίμαχη εποχή, να δούμε την στήλη που αναφέρεται ως “ Η Αποκάλυψη

του Γαβριήλ " (σχετική εικόνα στην αρχή). Αυτή είναι πριν από την θρυλούμενη ιστορική παρουσία του Ιησού και μιλάει για ανάσταση σε τρεις μέρες ενός άλλου μεσσία. Παρόμοια πιστεύω, είχαν όπως έχουμε δει την ίδια εποχή και οι Εσσαίοι του Κουμράν. Θεωρούσαν ότι ο Μεσσίας ήταν ο "Δάσκαλος της Δικαιοσύνης" που σταυρώθηκε τον πρώτο αιώνα π.κ.χ. με προδοσία κατά την παραμονή μιας μεγάλης εβραϊκής εορτής, και που ανέμεναν την επαν-εμφάνισή του μια γενιά μετά τον θάνατό του, για να έρθει η Συντέλεια. Τέλος είναι γνωστό ότι πολλοί μεσσίες της εποχής που ο κάθε ένας από αυτούς είχε επίσης οπαδούς, σκοτώθηκαν ή σταυρώθηκαν.

Το πρώτο πορτραίτο που φτιάχτηκε με τον Ιησού Χριστό

Ερευνητές έφεραν στο φως και ένα πορτραίτο το οποίο απεικονίζει μια φιγούρα ιδιαίτερα γνωστή που παραπέμπει σε έναν γενειοφόρο νέο άνδρα με μακριά, σγουρά μαλλιά. Παρ' όλα αυτά, αν και όντας θαμμένο για περίπου 2.000 χρόνια σε ένα σπήλαιο κοντά στον Ιορδάνη ποταμό, στο ιδιότυπο αυτό πορτραίτο εύκολα μπορεί να διακρίνει κάποιος και τα σημάδια που έχει αφήσει στο μεταλλικό φύλλο το ακάνθινο στεφάνι στο μέτωπο του άνδρα.

Σύμφωνα με τους ειδικούς, το πορτραίτο αυτό είναι αποτυπωμένο επάνω σε ένα από τα συνολικά εβδομήντα λεπτά μεταλλικά φύλλα-κώδικες που ανακαλύφθηκαν πρόσφατα και ήδη κάποιος ερευνητές πιθανολογούν πως ίσως να πρόκειται για το παλαιότερο πορτρέτο του Ιησού Χριστού δηλαδή μια εικόνα που φιλοτέχνησε κάποιος σύγχρονος του που τον ήξερε!

Το μέγεθος του κώδικα είναι μικρότερο από μια πιστωτική κάρτα, ενώ εντυπωσιακό είναι και το γεγονός πως είναι σφραγισμένος από όλες τις πλευρές κι έχει μία τρισδιάστατη απεικόνιση του ανθρώπινου κεφαλιού τόσο στο μπροστινό όσο και στο πίσω μέρος του. Τέλος, εύκολα διακρίνει κανείς επάνω στον κώδικα και το δακτυλικό αποτύπωμα του άγνωστου δημιουργού του (βλέπε εφημερίδα «Δημοκρατία», Δευτέρα 4 Απριλίου 2011).

Από ότι αντιλαμβάνεστε αν και αυτό το φέρνει σαν ξεχωριστό στοιχείο, είναι προέκταση του προηγούμενου και ισχύουν ακριβώς τα ίδια.

Το ενδιαφέρον θα ήταν γιατί κάποιος που γνώριζε κάποια σπουδαία μορφή που αγαπούσε, να την αποτυπώσει την στιγμή του μαρτυρίου της και όχι σε μια ήρεμη ή ένδοξη κατάσταση;

Ας δούμε όμως την επίμαχη φωτογραφία για να κρίνουμε αν μπορεί να μας πει κάτι σίγουρο:

Το πρώτο πορτραίτο του Χριστού; ΔΕΙΤΕ: Εικόνες από μεταλλικά εγχειρίδια 2.000 χρόνων

Εδώ διαπιστώνουμε ότι ο ιδιοκτήτης λέγεται Hassan, που για εβραίος όπως άφησε να εννοηθεί ο συντάκτης, δεν κάνει. Όσο για την δυνατότητα της συγκεκριμένης εικόνας να αποδοθεί πρώτα και ακολούθως να τεκμηριώσει τον Ιησού των Ευαγγελίων ακόμα και να είναι αυθεντική, δηλαδή εκείνης της εποχής, το αφήνω στην κρίση σας.

Για την ιστορία, η παλαιότερη γνωστή απεικόνιση του Ιησού είναι του τρίτου αιώνα ως καλός ποιμένας.

Επίλογος

Με βάση τα ανωτέρω στοιχεία αποδεικνύεται και επιβεβαιώνεται επιστημονικά και ιστορικά η ιστορική ύπαρξη του Ιησού Χριστού... Ως ιστορικό πρόσωπο, δηλαδή ως πρόσωπο υπαρκτό, εξετάζεται ως ένα ανθρώπινο ον που έζησε σε έναν συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Καταδικάστηκε από τις ρωμαϊκές αρχές στην Ιουδαία με μαρτυρικό σταυρικό θάνατο, επειδή είχε ισχυριστεί πώς ήταν «Βασιλέας των Ιουδαίων», τίτλος που ουσιαστικά είχε πολιτικό περιεχόμενο...

Από ό,τι καταλαβαίνετε, αρκετές από τις τελευταίες “αποδείξεις” είναι της ίδιας τάξεως με τις “επιστολές του Ιησού” που διακινούσε γνωστός πολιτικάντης. Ευτυχώς δεν τις είδαμε και αυτές σαν στοιχεία ιστορικότητας.

Μετά την παρουσίαση και τον σχολιασμό των επιχειρημάτων του κου Σχοινοχωρίτη, οφείλω να πω: κρίμα. Κρίμα που άνθρωποι που ξέρουν ή θα έπρεπε να ξέρουν ποια είναι η επιστημονική μέθοδος, χρησιμοποιούν πολυπαιγμένα απολογητικά σενάρια, τα οποία δεν στέκονται στο φως της κριτικής και της λογικής.

Καλό θα είναι να σημειώσουμε ότι οι Βιβλικές Σπουδές και η Βιβλική Αρχαιολογία, είναι οι πλέον ανεπτυγμένες στον τομέα τους. Επειδή ο κόσμος μας προήλθε μέσα από τον Χριστιανισμό, πολλές χιλιάδες ερευνητές, εκατοντάδες ερευνητικά κέντρα, θρησκευτικές οργανώσεις και ιδρύματα, έχουν δώσει πακτωλούς χρημάτων και έχουν φέρει εξαιρετικά αποτελέσματα και συχνά σε αντίθεση με ότι

ήλπιζαν. Διαπιστώθηκε για παράδειγμα ότι ο Μωυσής και οι Πατριάρχες είναι μυθικά πρόσωπα και η Έξοδος μια λογοτεχνική ιστορία για εθνικιστικούς λόγους του εν λόγω λαού. Η *Παλαιά Διαθήκη* δηλαδή η *Τορά* των εβραίων, είναι μια απλή μυθολογία ενός λαού που γράφηκε πολύ αργότερα και είναι παρόμοιας λογικής όπως όλων των υπολοίπων λαών της περιοχής, ενώ ο ιουδαϊσμός είναι δημιούργημα του δεύτερου π.κ.χ. αιώνα.

Ως προς την *Καινή Διαθήκη* και παρά την τεράστια αυτή προσπάθεια ανεύρεσης στοιχείων, βλέπουμε ότι όλα τα αποτελέσματα για την ανακάλυψη του ιστορικού Ιησού των Ευαγγελίων έχουν πενιχρά και αμφισβητούμενα αποτελέσματα και θα καταλήξει κάποια στιγμή όπως φαίνεται σε παρόμοια συμπεράσματα. Επιπλέον διαπιστώνεται η σωρεία πλαστογραφήσεων των Ευαγγελίων, τόσο που είναι αδύνατον να έχουμε μια αρχική τους έκδοση, κάτι που κάνει ακόμα δυσκολότερη την ανεύρεση των αρχικών πηγών του χριστιανισμού.

Το ενδιαφέρον λοιπόν είναι η πληθώρα διαχρονικών προσπαθειών παραχάραξης και δημιουργίας μιας "ιστορίας" από την πλευρά χριστιανών ταγών, που όπως βλέπουμε συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ενώ από την άλλη έχουμε την πλήρη απουσία ξεκάθαρων στοιχείων. Το γιατί συμβαίνει αυτό, για τους ιστοριστές είναι ένα πρόβλημα, αλλά για τη μυθικιστική αντίληψη εξηγήσιμο.

Φιλίστωρ